

Universitätsbibliothek Wuppertal

**Theokritu eidyllia, tutesti mikra poēmata
hex-kai-triakonta**

Theocritus

Francofurti, 1553

VIII: Βωκολιασταί (Δάφνις, Μενάλκας καὶ Αἴπόλος)

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-724](#)

ποιητικοῦ πρεσβάτου, εἰσὶ δὲ εἰρήνητες ἀλλοῖς Δάφνης Βακόλιος καὶ Μενάλκας τριμένη, εἰλιφότες κρίτην ἀπέλον, ἐπιθλον ἢ τεθίκαστα σύειγκασ.

Αλλοί.

Τὰ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ, ὅτι λόγις ἐκ της ποιητικοῦ πρεσβάτη Μενάλκας Θαλάττης Δάφνης εἰσὶ εὖν Βακολικῶν ἀσμάτων κατασάντεσ, εἴλοντο κεττὴν πινάδην οὐδὲν θόνομα σεσώπιτο. ἐπιθλον δὲ ἐπιθίθεται, τὰς ιδίας σύειγκασ, προσένιζε κεττὸς δαχφνίσει μολαδόσισ, προσηγάγετο μαθήτευθει ἐωθόν. στο σίθιος ἡ Δάφνην κειμόδηνον οὐ φένει νικηθῆναι Μενάλκαν ἀδντεῖ Πανός καὶ Νυμφῶν κείναστες, γαμιθῆναι αὐτῆς Θάλειαν. Αλέξανδρος δέ Φιστινός αὐτῷ λόδος, οὗτος δαχφνίδης μαθεῖν Μῆσίσαν τὴν λυεκήν. Δάφνης Βακόλιος, Μενάλκας ποιητήν, μικρή, ηγηματικόν.

ΒΩΚΟΛΙΑΣΤΑΙ ΕΙ

δύνατον ή.

ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Αφνίδης χείνυπ θύντος Βακόλιον
μᾶλα νέμων, ὡς φαντί, κατ' ὄρεα
μακρὰ Μενάλκας

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

- Αμφω τῷ γάτῃ πυρροῖχί τε, ἀμφω αὐτέσσι,
ἀμφω συρίσσεν δεσμημένω, ἀμφω ἀθέτεν.
- Πρᾶτος δὲ ὁν πρτὶ Δάφνιν ιδών ἀγόρευε Μενάλκας.
Μύκηταν ἐπίστρεψον Δαλφνι, λῆσμοι ἀτέφει;
Φαμίτην νικαστήν οὔτον θέλω αὐτὸν ἀείσθων.
Τόν δ' ἄρα χώραν Δάφνις τιθέσθαι παρείσθω μόθῳ.
Ποιμάνειροστόκων οἵσιν Συεκτὰ Μεναλκα,
Οὐ πρτενικαστήσι μούσθειτι πάθοις τῷ γάτείσθων.
- Μ. Χρήστος δὲ δένεταιν; χρήστος καταθέναις ἀεθλοῦ;
Δ. Χρήστος τοτέστοιν, χρήστος καταθέναις ἀεθλοῦ.
Μ. ἀλλὰ τι θησέμεθ' οἴκεν ἀμιν ἄρκιον έιναι;
Δ. Μόχιον ἔγω θησῶ, τὸ δέθες γάσομάθεα ἀμνόν.
Μ. Οὐ θησῶ πόκα ἀμνὸν, ἐπεὶ γαλεσθός θόποτέρη μεν
Χ' ἀμάτηρ. Τάχιμάλα πρθαερα πάγιτ' ἀερομενῆ.
Δ. ἀλλὰ τί μάν θησεῖς; τί δὲ τὸ τάλεον έξει ὄνικῶν;
Μ. Σύειν γάνεσθόντα καλάν ἔγω ἐννεαφωνον,
Λευκὸν καὶ θόνον ἔχοισεν οσον κάτω, τούν ἀγοθέν.
Ταύτην κατθέτιώ, τὰ δὲ τῶ παρόδος οὐ καταθεσῶ.
Δ. Ημάγρι καγώ σύειν γέχω ἐννεαφωνον,
Λευκὸν καὶ θόνον ἔχοισεν οσον κάτω, τούν ἀγοθέν.
Πρώτην γινετέπεξεν την καλαμόσ γε θεριδείσ μέτμαξεν.
Τούτην, ἐπεὶ κάλαμοσ γε θεριδείσ μέτμαξεν,
ἀλλὰ τοσ ἀμμικε κενεῖ; τίς ἐπαλκοος ἔσεται ήμῶν;
Τηνόν πασ ἐνταῦθα την αὐτόλον ἕννικαλέσθεν
δηπτὶ ταῖσ εύφοισ ὁκύσον ὁφωλῆσ οὐλακτεῖ.

X^ο

Χ' οὐ μὴ πειθασεῖ
Χ' οὐ μὴ παίσει
Πάρος δὲ τον αετο
Επτα δὲ ἀμοιβασι
Βεσολικάνοι
Αγκασθητημ
Πάρχη η Σην
Βίσκοτη η Λοχ
Δάφνης έχει
Χρήστης έστενε
Μετασδητο
Τούρτη Βεσκά
Τη Λάρναζ
Πάγη η πάν
Ούδητη πλη
Επθάκιαλα πλη
Χ' οὐ πικάνη
Επθάση αἴτη
Συντη πληρω
Επθάκαλα πλη
Χ' οὐ ταΐσει
Ωράζει των λινώ
Μούσην, ορθη
Επτάνηθη την την
Ως Πρωτη φά

Χ' οἱ μὲν παιδεῖς ἀγέρν. ὁ δὲ ἀπόλος ἦνθ' ἐπάκουος.

Χ' οἱ μὲν παιδεῖς ἀειδον, ὁ δὲ ἀπόλος ἤθελε κρίνειν.

Πρᾶτος λέσχη ταχὺν ἵκτα Μενάλκας.

Εἴ τε δ' ἀμοιβαῖνοι θεωράμενοι Δάφνις ἀοιλὰν

Βεκολικάν. οὐ τῷ λένε Μενάλκας ἀρξατο πρᾶτος.

Αγμέας τραπειοὶ θεῖον γέρνος, αὖτι Μενάλκας με.

Πίτρχ' ὁ Συνεκτὰ πεσσοφιλέσ ἀστε μέλος.

Βόσκοιτ' ἐκ θυχᾶς τὰς ἀμνάδες, οὐδὲ πόκ' ενεγκαί.

Δάφνισ ἔχων θεμάλασ, μηδὲν ἔλασον ἔχοι.

κράνου μὲν οὐδέτανοι θεοκρέον Φρόνι, αὖτι πῆδιοιον Δ.

Μασίσθοι Δάφνισ ταῖσιν ἀκινίσ.

Τοῦρ δὲ Βεκόλιον παύνετε, καὶν τῷ Μενάλκας

Τῇ λάγαζῃ χαίρεον ἀφθονα παύντα νέμοι.

Πάντα ἔδι, πάντα δὲ νομοί, πάντα δὲ γάλακρος με.

Οὐδὲ τὰς ταῦθισταν, μὲν τὰ νέα σρέφεται.

Ευθ' ἀκαλά παῖσις ἀπνιαστη, αὐδ' ἀν ἀφέρεται,

Χ' ὁ πριμάν ἔρδος τηλόδιχ' αὖτανοι.

Ενθ' οἰσ, ἐνθ' αἴτεσ δι μηματόκοι, ἐνθα μέλισσα

Σμικρεα ταλκροῦσιν, μὲν δρύες ὑπήτιοραι.

Ευθ' ὁ καλὸς Μίλων Βαΐνει τροίν, αὐδ' ἀν ἀφέρεται.

Χ' ὁ τὰς έωσ βόσκον, χ' αὖ βόεσ ἀνότοραι,

Ω βάγε τὰν λανκάνογάν αὐδορ, ὁ βάθος ὑλας

Μυρίου, ὁ σημαὶ, διῦτος φύσωρ ἐειφοι.

Εν τὴν φύσιν τῆνοσ. ιθ' ὁ κόλε καὶ λέγει Μίλων,

Ως Πρωτεῖος φώκας οὐ θέος ὧν ἔγειμε.

με.

Ο Ε Ο Κ Ρ Ι Τ Ο Υ

Δά. Μή μοι γὰν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαιτε
Εἴη εχειν, μή μὲ πρόσθι θέτειν αὐέμενον,

Αγλαΐα ταῦτα τέλεσθαι τῷ σοματίῳ μάστιχων τούτοις,
Σύννομος μᾶλλον εστοῖς τὰν Σικελάνες ἄλλα.

Με. Δένθρεστ μὴν χθυνών φοβερὸν κακόν. οὐδεὶς δὲ ἀνημός.
Οργιστὸν δὲ νυκταλαγξὸν καὶ γροτέροις μὲν λίνα.

Αιδηρίζει πρεθενικῶς ἀπελαστικόν τούτον. ὁ πατερός, ὁ ζεῦ
Οὐ μόνος ἡράκλιτος, νῦν τὸν χωρικοφίλαστρον.

Ταῦτα μὲν τὸν διάμοισαίνον διπλοῖσις ἀεισαν.

Τὰν πυμάτων δὲ ὡδὸν σύντοις διδάξει Μενάλακας.

Με. Φείσου τῶν ἐσιφωνῶν, φείσου λύκε τῶν πριαλῶν μέν.

Μήδ' ἀσίκει μέντοι πικκός εἰών πραττεῖσιν δύρνη τῷ;
Ω λάμπτυρος κύστον, οὔτω βαθὺ πνοστικόν τούτο;

Οὐ γάρ οιμᾶδις Βαθέως τὸν πανδίνη μενούτα.

Ταὶ δὲ δίεστ μήδημπεσ δύκνεθεν ἀπελαστικόν τούτο.
Ποιάσι. οὐδὲ καμῆθος οίκια πάλιν ἔχει Φύητζ.

Σίτηα νέμεσθε νέμεσθε, Τάλαίσθητα τριήστε ταῦτα.

Ως δέ μηδὲν ἔρνεται ξοντί, Τόστιςτα λάρων ἀπόθαρσι.

Δένθρος δέντρος διελφνις λιγνώστης ανεβαλλεταιτέτειδεν.

Δά. Κακούντας ἀνταρσίων φυτικόρα ἔχθεστιδιτει (σκεν.)

Ταστικούλαστικόν πρελαδντα, καλὸν καλὸν ἄμεστον Φα

Οὐ μάλιστα λέγενται οὐδεντικόν προστορά, διν πικρόν αὐτό.

Αγλαΐα κάπαν ολέντας, τὰν ἀμετέρων δέδοντεισ πον.

Αρτια φωνά ταῖς πόρποσ, ἀλλὰ πινεῦμεις.

Αστραπές χώμορχος περιέτζ, ἀλλὰ δέχαστα.

Αλλά

Αεινότε τῷ πένθῳ γένον αὐθεοκοιτεῖν,
 Τῷ δρῦι τῷ βαλανοικόσμος, τῷ μαλίδη μᾶλα,
 Τῷ δοϊ δ' ἀμόχος, τῷ βακόλωφῷ δόρες ἀυτῶν.
 Ωσδι παιδες ἔπειται, οἱ λάγωστόλορδοὶ γόργονες.
 ἀλύ πατέρων σόμια χοι καὶ ἐφίμορος ὁ δάφνη Φωνά.
 Κρέασον μελαγχία τεῦ ἀκτέρων, οὐ μέλι λείχειν.
 Λάσσον τὰς σύνεγγας ἐνίκησες οὐ δείσιν.
 οὐ λέ πλῆσμε καὶ αὐτὸν ἄμετρόντας μολέξαι,
 τίναν τὰν μιτύλων σωσάν τοι μέσακτά ριάτε,
 οὐ θέριε φαλάξ αἰεὶ τὸν ἀμολέα τολμοῖ.
 Ωσ μὴ δ παισὶ ἔχαρι, οὐ αἴνιλαρ, οὐ τλατάγησ
 Νικίφες ὅντας ὥδη μιτέρα νερεὸς ἀλοιρ.
 Ωσ δὲ κατερυμέχθη καὶ ἀνεζαλπέο, φένα λύπῃ
 ὕπερος, ὡς καὶ νύμφα γαμηθίστηκάρχοιρ.
 Κακός γύτω δαφνισ πέρι πιμέστ πρᾶρες ἔγειρ,
 Καὶ νύμφαις ἀκριβοῖς ἐών εὖ ναιίσκε γαμέν.

ΤΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝ.

νατος Ειδυλλίος

Τὰ μὲν πράγματα τῷ Σικελίασ. νομεῖσ δέ τοι δις
 δεῖται δαφνιδος καὶ Μενάλκα, ὅπωσ ἀλκήλοισ αἵτε
 σωσιν, οὐδὲν δέ τοι πέρι Μενάλκαν.

Αλλωσ.

Τὰ μὲν πράγματα τῷ Σικελίας κέντρον, ἐκκαλοῦνται
 δέ οὐτε Λυνομέως δαφνις καὶ Μενάλκας, ὅπως ἀλκή
 λοισ αἵτε σωσου, οὐδὲν δέ τοι πέρι Μενάλκαν σώζειν οὐ

d